

[Justitsministeren.]

en Medvirken, der efter Domstolenes Skøn maa betegnes som uforvarlig efter de nærmere Omstændigheder.

I Overensstemmelse med det, jeg har anført her, foreslaas det da i §§ 4 og 5, at Lovgivningens almindelige Regler om Ansvar til Straf eller Erstatning kommer til Anvendelse paa Offentliggørelse eller Udbredelse dels af ikke-periodiske Skrifter, uanset om de er trykt her i Landet eller i Udlandet, dels af periodiske Skrifter, der er trykt i Udlandet.

Men saa kommer vi til det afgørende Spørgsmaal: Hvorledes bør Ordningen være over for den her i Landet periodisk trykte Presse, altsaa i første Række Dagspressen? Her gør, som allerede nævnt, særlige Forhold sig gældende. Den almindelige straffretlige Hovedregel er, efter den særlige danske Udvikling, næppe egnet til at bringes til Anvendelse. Ansvarret maa begrænses til bestemte Personer, for ikke at gribe ind i Pressens almindelige Arbejde, i Pressefriheden. Af Hensyn til Straamandsuvæsenet vil det paa den anden Side være urimeligt at blive staaende ved den gældende Ordning. Vi maa naa til en Ordning, hvorefter det bliver Skriftets virkelige Redaktør, der kan gøres ansvarlig. Men dertil kommer, at den i Øjeblikket gældende Regel, hvorefter den ansvarshavende Redaktør i intet Tilfælde har Ansvarret for en navngivne Forfatters Artikel, virker uheldigt. Efter dansk Retspraksis er Redaktøren nemlig ansvarsfri, uden Hensyn til at det godtgøres, at den navngivne Forfatter er Straamand. Disse Ulemper ved Straamandsuvæsenet har man i de fleste andre Lande, bl. a. i Sverige og Norge, søgt at undgaa ved at paalægge den virkelige Redaktør det fulde Ansvar for Skriftets Indhold, hvad enten det hidrører fra en navngiven eller en unavngiven Forfatter. For en saadan Ordning taler, at det i og for sig er urimeligt, at en Redaktør ganske kritikløst skal kunne optage en navngiven Indsenders maaske lige saa uberettigede som groft ærefornærmende Angreb, uden at der kan gøres noget som helst Ansvar gældende mod Redaktøren. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at den i Sverige og Norge gennemførte Ordning, hvorefter Redaktøren har Ansvarret for alle Artikler fra navngivne Forfattere, nødvendigvis vil medføre, at en Redaktør maa betænke sig i høj Grad paa at give Plads for Indlæg selv fra virkelig ansvarlige navngivne Personer selv for en berettiget Kritik.

Derfor foreslaar vi at gaa en Mellemvej. Det foreslaas i § 6, at der i Almindelighed kun kan paalægges Redaktøren og Forfatteren Strafansvar, og der gives derefter nærmere Regler om Redaktørens, den navngivne og den unavngivne Forfatters Ansvar til Straf. Ved Redaktør maa heretter forstaaes den, der træffer Afgørelse om Skriftets Indhold, jfr. Lovforslagets § 16, Stk. 1, og § 2, Stk. 2. Redaktøren er i Henhold til § 6, Stk. 3, ansvarlig til Straf, som om han var navngiven Forfatter. I Overensstemmelse med det anførte foreslaas det endvidere, at Redaktøren er straffri med Hensyn til Artikler, der hidrører fra navngivne Forfattere, men dog ansvarlig, naar Forfatteren ikke ved Artiklens Offentliggørelse har Bopæl eller fast Ophold her i Riget, samt naar Forfatteren ikke er myndig og tilregnelig i Straffelovens Forstand. Endvidere foreslaas det, at Redaktøren skal være ansvarlig, saafremt Artiklen er skrevet efter Opfordring fra ham eller under Medvirken af ham eller med hans Vidende af en Medarbejder ved Skriftet. Endelig foreslaas det, at Redaktøren skal være ansvarlig, naar han er vidende om, at Indholdet af den navngivne Forfatters Artikel er urigtigt. Hvad særlig angaar Ansvarret for Annoncer, foreslaas det udtrykkeligt i Stk. 6, at Redaktøren er straffri i samme Omfang som med Hensyn til Artikler af navngivne Forfattere, saafremt det kan oplyses, hvem der har indrykket Bekendtgørelsen (Annonce). Ansvarret for en særlig Annonceafdeling kan endvidere overføres til den, som selvstændigt træffer Afgørelse.

Efter § 6, Stk. 4, er den navngivne Forfatter ansvarlig til Straf efter Straffelovens almindelige Regler i Overensstemmelse med den gældende Presselov. Derimod gør § 6, Stk. 5, en Undtagelse for den unavngivne Forfatter, idet han kan blive ansvarlig efter de samme Regler som den navngivne, naar Redaktøren ved Artiklens Aflevering ikke har Bopæl eller fast Ophold her i Riget eller ikke, naar Sag anlægges eller Tiltale rejses, opholder sig her i Landet.

I Modsætning til gældende Ret gives der den unavngivne Forfatter Adgang til at paatage sig Ansvar som navngiven Forfatter. Derved opstaar det Spørgsmaal, om Redaktøren i saadant Tilfælde bør stilles, som om Forfatteren straks havde været navngiven. Uanset visse Betænkeligheder har man fundet det rettest, da Bestemmelsen maaske i visse Tilfælde vilde kunne medføre, at en Journalist af sin Redaktør blev tvunget til at navngive sig,